

Zn. SPR-5973/10-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 19. ledna 2011 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: společnost [redacted], jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., v době od října 2006 do září 2010 shromažďoval osobní údaje prostřednictvím záznamu ze 12 kamer kamerového systému (kamery č. 2-7, 9-12, 15 a 16) umístěného v nemovitosti (hostelu) na adrese [redacted], tím, že neoprávněně zpracovával osobní údaje klientů hostelu a osob zde bydlících v soukromých bytech bez jejich souhlasu, uchovával osobní údaje po dobu delší než je nezbytná k účelu jejich zpracování, neboť je uchovával po dobu jednoho měsíce, a dále vůči subjektům údajů nesplnil informační povinnost v rozsahu stanoveném § 11 a § 21 zákona č. 101/2000 Sb., neboť některé skupiny osob, zejména klienti hostelu a osoby bydlící v soukromých bytech a jejich návštěvy, nebyly informovány o správci osobních údajů, dále o tom, v jakém rozsahu a pro jaké účely byly osobní údaje zpracovávány a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, ani o svých právech podle § 21 zákona č. 101/2000 Sb.,

čímž porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost uchovávat osobní údaje pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování,

dále porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektů údajů a bez tohoto souhlasu pouze na základě výjimek podle § 5 odst. 2 písm. a) až g) tohoto zákona,

a dále porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost informovat subjekty údajů při shromažďování osobních údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat, komu mohou být osobní údaje zpřístupněny a nepoučilo je o jejich právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb.,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. d), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb., neboť uchovával osobní údaje po dobu delší než nezbytnou k účelu zpracování, zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně a neposkytl subjektům údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 80.000 Kč
(slovy osmdesát tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit **náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. d), e), f) a i) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s provozováním kamerového systému bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů, které bylo účastníku řízení, společnost [REDAKCE], doručeno dne 13. listopadu 2009. Podkladem pro zahájení řízení byl spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené u účastníka řízení ve dnech 25. února 2010 až 19. srpna 2010 inspektorem Úřadu pro ochranu osobních údajů Ing. Bc. Milošem Dokoupilem.

Ze spisového materiálu vyplývá, že kamerový systém se záznamem byl účastníkem řízení provozován od října 2006 do září 2010, přičemž o jeho instalaci rozhodl majitel společnosti, a to za účelem ochrany majetku společnosti a hostů, zamezení ohrožování zdraví hostů a zaměstnanců a k dokumentaci průchodnosti únikových cest.

Dále ze spisového materiálu vyplývá, že kamerový systém je tvořen 16 kamerami, přičemž jedna z kamer je mimo provoz. Kamera č. 1 je instalována v přízemí hostelu

[REDAKCE]. Kamera č. 2 je umístěna u vstupu do [REDAKCE]. Kamera č. 3 je umístěna v chodbě vedoucí k [REDAKCE] a snímá prostor schodiště [REDAKCE]. Kamera č. 4 je umístěná v [REDAKCE]. Kamera č. 5 je umístěna v prvním patře [REDAKCE] č. 1 až 4. Kamera č. 6 je umístěna v prvním patře a [REDAKCE] č. 7 a kamera č. 7 snímá také chodbu v [REDAKCE]. Kamera č. 8 snímá chodbu v prvním patře [REDAKCE]. Kamera č. 9 je umístěna ve druhém patře a

snímá chodbu a [REDACTED] Kamera č. 10 umístěné ve druhém patře snímá chodbu a [REDACTED] a kamera č. 11 umístěná také ve druhém patře snímá chodbu a [REDACTED]. Kamera č. 12 je umístěná ve druhém patře a snímá chodbu vedoucí [REDACTED]. Kamera č. 13 je umístěna ve třetím patře a [REDACTED]. Kamera č. 15 umístěna na chodbě [REDACTED] [REDACTED] Kamera č. 16 snímá prostor [REDACTED] Sociální zařízení (koupelna a WC) pro pokoje v 1. a 2. patře jsou společné a jsou umístěny v jednotlivých patrech. Přístup na sociální zařízení je z chodby. Host, který chce tyto místnosti navštívit, musí vyjít z pokoje ven na chodbu, která je monitorována kamerovým systémem. Na záznamech, které jsou součástí spisového materiálu, je zachycen muž, který jde ze sprch a má na sobě pouze omotaný ručník, nebo dívka, která akutně hledá WC s toaletním papírem v ruce. Záznamy jsou ukládány na pevný disk a uchovávány po dobu 1 měsíce.

V budově hostelu se nachází také soukromé byty, sídlo společnosti [REDACTED] a veřejně přístupná kavárna. Ubytovací část hostelu je od části, ve které jsou byty stavebně oddělena; část, ve které jsou byty, je zpřístupněna vlastním schodištěm. Ubytovací část nemá vlastní schodiště a je přístupná pouze samostatným výtahem. V každém patře hostelu jsou dveře označené jako nouzový východ, kterými je propojena ubytovací část se společnými prostorami (schodištěm) bytů. Tyto únikové východy jsou jednosměrné, pouze z ubytovacích prostor na schodiště k bytům, a nikoliv zpět. Únikové východy jsou ze strany společných prostor bytové části opatřeny elektronickým zámekem s ovládáním pomocí čipové karty.

Účastník řízení využívá přístupový kartový systém [REDACTED]. Jedná se o autonomní přístupový systém, prostřednictvím kterého jsou ovládány jak vstupní dveře do jednotlivých pokojů, tak i dveře nouzového východu do jednotlivých pater a výtah. Hostům je na jejich kartě nastaveno oprávnění k otevření dveří od jejich pokoje, zároveň je na kartě omezen i pohyb klienta po budově hostelu (host má přístup pouze do patra, ve kterém se nachází jeho pokoj). Historii vstupů je možné číst prostřednictvím samostatného přenosného zařízení.

Informace o kamerovém systému je hostům poskytnuta prostřednictvím nápisu na vstupních dveřích „Tato budova je hlídána kamerovým systémem“ a na vstupních dveřích vedoucích k soukromým bytům „Tato budova je sledována kamerovým systémem“. Zaměstnanci jsou o provozu kamerového systému informováni ústně při vstupním školení a informací v požárním řádu o tom, že objekt hostelu je snímán kamerovým systémem. Hosté jsou dále informováni také prostřednictvím tohoto textu v požárním řádu a navíc prostřednictvím ubytovacího řádu, ve kterém je uvedeno, že veřejné prostory hostelu jsou monitorovány kamerovým systémem, a to z důvodu ochrany bezpečnosti hostů a jimi vnesených věcí. Osoby bydlící v soukromých bytech byly o provozu kamerového systému informovány před jeho zprovozněním, a to prostřednictvím oznámení vyvěšeného na nástěnce.

Dne 16. prosince 2010 bylo správnímu orgánu doručeno vyjádření právního zástupce účastníka řízení, ve kterém odkázal na předešlá vyjádření učiněná v průběhu kontroly a dále požádal, aby správní orgán přihlédl při uložení sankce ke skutečnosti, že účastník řízení již závadný stav zcela odstranil.

Z vyjádření právního zástupce účastníka řízení ze dne 26. května 2010 v rámci prováděné kontroly vyplývá, že účelem instalace kamerového systému byla ochrana majetku hotelu a hostů, ochrana zdraví hostů a zaměstnanců a také dokumentace průchodnosti únikových cest, a to z důvodu neúnosné míry kriminality páchané v prostorách či okolí budovy účastníka řízení, krádeže věcí hostů a ohrožování zdraví hostů a zaměstnanců. Po instalaci systému došlo k výraznému snížení kriminality. Dále zástupce účastníka řízení ve vztahu k délce uchovávání záznamů z kamerového systému uvedl, že podle § 433 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, je ubytovací zařízení odpovědné za uložené či odložené věci, přičemž právo na náhradu škody musí být podle § 436 zákona č. 40/1964 Sb. uplatněno u provozovatele bez zbytečného odkladu a toto právo zanikne, nebylo-li uplatněno nejpozději patnáctého dne po dni, kdy se poškozený o škodě dozvěděl. Vzhledem ke skutečnosti, že většinu klientů účastníka řízení tvoří hosté ze zahraničí, může dojít k situaci, kdy právo na náhradu škody bude uplatněno u provozovatele až po jejich návratu domů, a to prostřednictvím poštovní zásilky, přičemž doba doručení poštovní zásilky může v některých případech trvat i deset a více dní. Zástupce účastníka řízení dále uvedl, že vzhledem k výše deklarovanému účelu instalace kamerového systému prováděl zpracování osobních údajů v souladu s § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy bez souhlasu subjektů údajů. Ve vztahu k plnění informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. zástupce účastníka řízení připustil, že strohé sdělení o sledování prostor kamerovým systémem prostřednictvím dvou informačních tabulek nenaplnuje podmínky tohoto ustanovení. Současně však upozornil skutečnost, že tento zákonný rozsah informační povinnosti není dodržován ze strany drtivé většiny provozovatelů kamerového systému, tudíž účastník řízení vycházel z běžné praxe a v dobré víře, že se nedopouští porušení povinnosti. Účastník řízení se dále domnívá, že vzhledem k množství ustanovení a právních předpisů, které mu ukládají shromažďovat osobní údaje jak hostů, tak zaměstnanců (zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní činnost a další), měl oprávnění zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému bez nutnosti notifikace Úřadem pro ochranu osobních údajů. Zároveň upozornil, že vzhledem k tomu, že kamerový systém byl v provozu od října 2006, bylo neoznámení zamýšleného zpracování podle § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. promlčeno. K celkové situaci hostelu a nájemníků v soukromých bytech zástupce účastníka řízení uvedl, že po změně majitele budovy na adrese [redacted] byl v rámci podnikatelských aktivit stanoven záměr změnit celou budovu na hotelové zařízení, ale s částí nájemníků se nepodařilo uzavřít dohodu o ukončení nájemních vztahů. Proto byla snaha oddělit provozní část od pronajímaných bytů, ale vzhledem k bezpečnostním předpisům se to zcela nezdařilo.

V rámci kontroly bylo dále doručeno vyjádření účastníka řízení, ve kterém na základě žádosti kontrolujícího popsal způsob přístupového systému do hotelu ovládaného čipovými kartami, dále uvedl, že zaměstnanci jsou o kamerovém systému informováni ústně během vstupního školení bezpečnosti práce. Hosté jsou informováni prostřednictvím požárního řádu a ubytovacího řádu a také prostřednictvím informačních tabulek. Návštěvníci kavárny jsou dále o kamerovém systému informováni prostřednictvím informační cedule umístěné u vstupu do hostelu u recepce, přičemž kamera je umístěna v prostorách kavárny zcela viditelně. Nájemníci bytů byli o kamerovém systému informováni při jeho instalaci

prostřednictvím žádosti o svolení a oznámení o nainstalování systému, které bylo vyvěšeno v přízemí budovy u schodiště před samotnou instalací. Dále ve svém vyjádření účastník řízení uvedl skutečnosti již dříve popsané právním zástupcem účastníka řízení v jeho předchozím vyjádření.

Zákon č. 101/2000 Sb. provádí ústavně zakotvené základní právo každého na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o jeho osobě (vyjádřené v čl. 10 odst. 3 usnesení předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod), které je neoddělitelnou součástí práva na ochranu soukromí, resp. soukromého a rodinného života. Uvedená základní lidská práva vyplývají i z mezinárodních úmluv, které je Česká republika povinna dodržovat a práva z nich vyplývající garantovat (např. Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod).

Podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. je správcem osobních údajů subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů a odpovídá za něj. Účastník řízení, jak vyplývá z výše uvedeného, jednoznačně určil účel a prostředky zpracování osobních údajů, prováděl zpracování a odpovídal za něj, byl tedy ve vztahu k osobním údajům shromážděným prostřednictvím tohoto systému jejich správcem ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., a odpovídal tedy i za dodržení veškerých povinností stanovených tímto zákonem.

Správce má dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost zpracovávat osobní údaje zásadně pouze se souhlasem subjektu údajů, který musí splňovat náležitosti stanovené v § 5 odst. 4 tohoto zákona. Bez tohoto souhlasu lze zpracovávat osobní údaje pouze za předpokladu, že je splněna některá z podmínek § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. V případě zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému z míst byt' jen částečně veřejně přístupných (kavárna) je zjevné, že získání souhlasu všech, jejichž osobní údaje budou zaznamenány a uchovány, je pro správce povinností objektivně velmi obtížně splnitelnou. V případě kamerového systému umístěného v hostelu by tedy přicházelo v úvahu užití výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., dle které lze osobní údaje zpracovávat bez souhlasu subjektů údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby, přičemž současně takové zpracování nesmí být v rozporu s právem subjektů údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Účastník řízení nedoložil, že by disponoval souhlasem všech jeho hostů a osob bydlících v soukromých bytech se zpracováním jejich osobních údajů prostřednictvím kamerového systému. Dále správní orgán při posuzování aplikace výjimky stanovené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. konstatuje, že v případě kamer umístěných na jednotlivých patrech hostelu snímajících vstupy do pokojů a apartmánů, na recepci, u vstupu k soukromým bytům a kamery snímající prostory kavárny (12 kamer) však účastník řízení nesplňuje ani tuto z možných výjimek zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektů údajů.

Ochrana soukromí jednotlivce, jejímž základem je v českém právním řádu zejména čl. 7 odst. 1 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod, vyžaduje, aby narušení právem chráněných zájmů opravňující správce k aplikaci výjimky stanovené v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., bylo takové intenzity, aby dokázalo převýšit zájem na ochraně soukromí subjektu údajů. Správní orgán uvedené

skutečnosti posoudil zvláště pečlivě a má za to, že deklarovaný účel kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení a hostů, je v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života a tedy neumožňují aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Ke skutečnosti, že se jedná o nepřiměřený a neproporcionální zásah do soukromí, dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že kamery bezprostředně před pokoji hostů mířily přímo na dveře těchto pokojů a současně zabíraly cestu mezi pokojem a jeho sociálním zařízením, které se nacházelo mimo pokoj; v případě kamery umístěné u schodiště k bytům byly takto shromažďovány osobní údaje o tom, kdy, jak a s kým se obyvatelé těchto bytů vraceli domů (blíže viz stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů č. 1/2008); v případě kavárny se jedná o prostor, který slouží především k setkávání různých lidí a to za odlišných situací; mohou se zde nepochybně konat obchodní schůzky, schůzky osobní apod., při nich přitom osoby dávají najevo své vlastní emoce, pocity i city, a to nejen otevřeně, ale také dle jejich názoru nepozorovaně (což může znamenat nepozorovaně pro ostatní návštěvníky, ale ne již pro objektivní kamery); a v případě recepce by se jednalo o nedovolené sledování zaměstnanců na pracovišti, které je v rozporu s § 316 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Prostředky a způsob zpracování určené správcem osobních údajů, tedy účastníkem řízení, nelze proto považovat za přiměřené k rozsahu a způsobu ohrožení jeho práv.

Tomuto závěru svědčí i to, že prostory mimo obydlí, jako jsou prostory uvnitř budovy, se též považují za soukromé prostory, neboť Evropský soud pro lidská práva došel k závěru, že by bylo příliš restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jednotlivec může žít svůj soukromý život podle svých představ (rozhodnutí Niemietz vs. Německo).

Správce osobních údajů je oprávněn uchovávat osobní údaje v souladu s § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. pouze po dobu, která je nezbytná k účelu jejich zpracování. V této souvislosti správní orgán konstatuje, že doba uchování osobních údajů v trvání 1 měsíce je nepřiměřená vzhledem k účelu instalace kamerového systému. I po přihlédnutí ke skutečnosti, že délka od vzniku protiprávního stavu do jeho nahlášení, může být delšího trvání, jedná se pouze o hraniční situace, které účastník řízení uvedl. Množství osobních údajů, které budou za uvedenou dobu shromážděny, tak lze považovat za neopodstatněný zásah do soukromí osob. Ve vztahu k běžně se vyskytujícímu událostem, lze mít za to, že v režimu nepřetržitého provozu mohou být tyto zjištěny v drtivé většině případů bezprostředně po jejich vzniku. Na tom nemění nic ani povinnost účastníka řízení podle § 443 a násl. občanského zákoníku, neboť v pokojích zjistí host ztrátu svých věcí s vysokou pravděpodobností okamžitě. Za výjimku lze považovat sledování prostoru s uzamykatelnými klecemi pro zavazadla hostů, neboť zde záznam odpovídající průměrné délce pobytu hostů by bylo možné považovat za nezbytný s ohledem na delší dobu uschování zavazadel bez jejich kontroly, tedy možnosti zjištění odcizení.

Další povinností správce osobních údajů je dle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., povinnost informovat subjekt údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb. Pouhá informace na vstupu do

sledovaných prostor a v požárním a ubytovacím řádu o tom, že prostor je sledovaný kamerovým systémem a to z důvodu bezpečnosti, nelze dle správního orgánu posoudit jako dostatečné pro splnění uvedené informační povinnosti v plném rozsahu ve vztahu k ubytovaným hostům, zaměstnancům a ani ve vztahu k osobám bydlícím v soukromých bytech. Účastník řízení totiž, jak vyplývá ze spisového materiálu, žádným jiným způsobem neinformoval o tom, kdo je správcem kamerového systému, v jakém rozsahu jsou uchovávány osobní údaje, pro jaké účely, komu mohou být zpřístupněny a ani o dalších právech podle § 21, a tudíž nesplnil v požadované míře povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Jednou ze základních povinností správce osobních údajů je také dle § 16 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost písemně oznámit Úřadu pro ochranu osobních údajů záměr zpracovávat osobní údaje prostřednictvím kamerového systému, a to před jeho započítím. Správní orgán se v tomto případě přiklonil k argumentaci účastníka řízení, tedy že odpovědnost za porušení této právní povinnosti je již s ohledem na § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. promlčena.

Správní orgán považuje na základě výše uvedeného za prokázané, že účastník řízení porušil svým jednáním povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. e), § 5 odst. 2, a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb.

Při stanovení výše sankce bylo přihlédnuto zejména ke skutečnosti, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů, které bylo předmětem řízení, představuje významný zásah do práva na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů. Tento zásah je o to závažnější, že předmětné záznamové zařízení bylo instalováno již v říjnu 2006 a ke zpracování tak docházelo po dobu cca 4 let, a to aniž by o tom osoby, které se ve sledovaných prostorách pohybují, byly náležitě informovány, přičemž subjekty údajů požívají ve sledovaných prostorách větší ochranu soukromí. Správní orgán dále přihlédl jako k přitěžující okolnosti, že se účastník řízení svým jednáním dopustil více správních deliktů současně. Jako k polehčující okolnosti bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že nebylo prokázáno zneužití osobních údajů zpracovaných prostřednictvím kamerového systému. Po posouzení všech shora uvedených skutečností rozhodl správní orgán o uložení sankce v dolní polovině zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 19. ledna 2011

otisk
úředního
razítka

Daniel Pospíšil
ředitel odboru správních činností